

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/54/2018
Identifikačné číslo spisu: 6816010230
Dátum vydania rozhodnutia: 05.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6816010230.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela, na neverejnom zasadnutí konanom 5. decembra 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Ing. D. A., pre zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného Ing. D. A. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2017, sp. zn. 3To/99/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, dovolanie obvineného Ing. D. A. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Revúca zo 7. júna 2017, sp. zn. 2T/117/2016 bol obvinený Ing. D. A., nar. XX. F. XXXX v A., trvale bytom F. E. XXX, okres J. (ďalej aj len „obvinený“), uznaný vinným zo spáchania zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- ako dlžník zastupujúci spoločnosť C. D., a.s. so sídlom podnikania B., ul. I. XX, IČO: XXXXXXXXX a zároveň ako pristupujúci dlžník uzavrel dňa 31. 12. 2007 v Revúcej zmluvu o úvere s veriteľom spoločnosťou T., a.s. so sídlom podnikania A., P. K. XX, IČO: XXXXXXXXX, od 07. 02. 2014 ako postupník spoločnosť Q. C. U. Inc., reg. číslo XXXXXX so sídlom V., F., Q., ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru v celkovej výške 1 327 756,75 € (40 000 000,- Sk), ktorý dlžník zaviazal splatiť spolu so 7 % úrokom najneskôr do 15. 02. 2008, čo však dlžník ani sčasti nesplnil, úver nesplatil a zároveň zmaril uspokojenie svojho veriteľa tým, že

- dňa 10. 09. 2008 v F. E., okres J., previedol ako predávajúci svoj spoluvlastnícky podiel k bytu č. X, nachádzajúci sa na 1. poschodí obytného domu, súpisné č. XXXX, na ul. Z. č. XX, XXX XX B., postavenom na pozemku parcely č. XXXX/XXX a podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcely registra číslo „C“ č. XXXX/XXX - zastavené plochy a nádvorcia o výmere 346 m² o veľkosti XXXX/XXXX, nachádzajúce sa v k.ú. Q. F., obec B. - m.č. Q. F., okres B. D., zapísanom na LV č. XXXX Správou katastra B. D.,

- spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXX/XXXXXXXX k pozemkom parcely registra „C“, parcelného č. XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 1247 m² a parcelného č. XXXX/XXX. - ostatné plochy o výmere 2655 m² nachádzajúce sa v k.ú. Q. F., obec B. - m.č. Q. F., okres B. D., zapísané na LV č. XXXX Správy katastra B. D.,

- spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXX/XXXXXXXX k pozemkom parcely registra „C“ parcelného č. XXXX - ostatné plochy a nádvoria o výmere 4333 m² a parcelného č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 187 m² a k stavbe - kotolňa súp. čísla XXXX postavenej na parcelnom čísle XXXX/XX, nachádzajúce sa v k.ú. Q. F., obec B., - m. č. Q. F., okres B. D., zapísané na LV č. XXXX v kúpnej cene 149 372,64 eur (4 500 000,- Sk) na kupujúcu A. A., nar. XX. XX. XXXX v J., trvale bytom F. E. XXX, okres J.,

- dňa 10. 09. 2008 v F. E., okres J., previedol ako predávajúci svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k.ú. F. E. na pozemku parcely registra „C“ parcelného č. XXX/XX. - orná pôda o výmere 3022 m², parcelného č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 222 m², parcelného č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 130 m², parcelného č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 70 m², parcelného č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 39 m², parcelného č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 16 m² a stavby: rodinný dom súp. č. XXX nachádzajúci sa na parcele č. XXX/XX, druh stavby XXX zapísané na LV č. XXX Správy katastra J. v kúpnej cene 149 372,64 € (4 500 000,- Sk) na kupujúcu T. A., nar. XX. H. XXXX v J., trvale bytom F. E. XXX, okres J., a prevodom tohto svojho majetku v celkovej hodnote podľa znaleckých posudkov z odboru oceňovanie nehnuteľností vo výške 297 000,- € znemožnil uspokojenie svojho veriteľa, ktorý napriek snahe o vymoženie svojej pohľadávky v exekučnom konaní nebol uspokojený ani sčasti, a tým spôsobil spoločnosti Q. C. U. Inc., reg. č. XXXXXX so sídlom Q. XX, Y. G. H., G., P. O. Box XXXX, V., F., Q., škodu vo výške nie menej ako 297 000,- €.

Za tento trestný čin mu bol uložený podľa § 239 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona a pri nezistení žiadnej pritŕžujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a súčasne nad jeho správaním v skúšobnej dobe ustanovil probačný dohľad.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, pri určení probačného dohľadu súd obvinenému ustanovil skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, súd obvinenému uložil povinnosť spočívajúcu v tom, aby počas skúšobnej doby podmienenečného odkladu výkonu trestu vyvinul maximálne úsilie na zaplatenie škody poškodenému.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenú stranu - Q. C. U. Inc., reg. č. XXXXXX so sídlom Q. XX, Y. G. H., G., P. O. Box XXXX, V., F., Q., škodu vo výške 297 000,- € (dvestodeväťdesiatšesťtisíc eur).

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku, súd poškodenú stranu Q. C. U. Inc., reg. č. XXXXXX so sídlom Q. XX, Y. G. H. G. J. Q., P. O. Box XXXX, V., F., Q., so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 22. novembra 2017, sp. zn. 3To/99/2017 odvolanie obvineného Ing. D. A. podľa § 319 Trestného poriadku. zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený Ing. D. A. vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu

JUDr. Martina Babjaka, advokáta so sídlom Kováčska 40, 040 01 Košice dovolanie, a to s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku, v znení písomného doplnenia podaného dovolania z 25. septembra 2018.

Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obvinený odvodzuje od skutočnosti, že už v odvolacom konaní navrhoval vykonanie ôkazu - predvolanie a vypočutie svedka F. A., generálneho biskupa ECAV a to k skutočnosti, či bola z jeho strany manželka obvineného oboznámená ešte pred 10. septembrom 2008 o okolnosti, že cirkevný zbor v USA bude potrebovať farára. Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom konanom 22. novembra 2017 bol návrh na doplnenie dokazovania zo strany odvolacieho súdu zamietnutý, pričom dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu vôbec neuvádza, že by bol predmetný návrh na vykonanie dokazovania zamietnutý. Uvedené pochybenie obvinený považuje za tak závažné, že napadnuté rozhodnutie pred dovolacím súdom nemôže v dôsledku uvedenej vady obstať.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu obsiahnutého v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinený vo všeobecnosti namieta nesprávne právne posúdenie zisteného skutku zo strany súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu. Svoje argumenty prioritne opiera o nesprávnosť ustáleného skutkového stavu zo strany súdu prvého stupňa v spojení s odvolacím súdom, ako aj z toho vyplývajúcu nesprávnosť skutkovej vety a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vecno-právnych účinkov prevodu vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam, ako aj času spáchania žalovaných skutkov tvoriacich predmet trestnej veci obvineného. Ďalej zdôrazňuje najmä nenaplnenie úmyslu zmariť uspokojenie svojho veriteľa a s tým súvisiace nenaplnenie skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa s poukazom na právne úvahy podrobne uvedené v podanom dovolaní.

Na základe uvedeného obvinený navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak,
- aby rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2017, sp. zn. 3To/99/2017 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1 Trestného poriadku, § 319 Trestného poriadku, § 2 ods. 1, ods. 2, Trestného poriadku neprospech obvineného Ing. D. A.,

- zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2017, sp. zn. 3To/99/2017 spolu s rozsudkom Okresného súdu Revúca zo 07. júna 2016, sp. zn. 2T/117/2016 s tým, že zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a

- Okresnému súdu Revúca prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa podaním z 3. septembra 2018 pripojil ako jeden z obhajcov obvineného Ing. D. A. v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj pred odvolacím súdom JUDr. Štefan Kseňák, advokát so sídlom Park Angelinum 4, 040 01 Košice. V plnej miere sa stotožnil s dôvodmi dovolania obsiahnutom v podanom dovolaní, ako aj v ňom prezentovanou argumentáciou.

Na tomto mieste Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na znenie § 44 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého ak nebolo splnomocnenie obhajcu pri jeho zvolení alebo ustanovení vymedzené inak, zaniká pri skončení trestného stíhania. Aj keď splnomocnenie takto zaniklo, je obhajca oprávnený podať za obžalovaného ešte žiadosť o milosť a o odklad výkonu trestu.

V zmysle § 10 ods. 15 Trestného poriadku je pojem trestné stíhanie potrebné vykladať ako úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej.

Z plnomocenstva z 19. októbra 2016 obsiahnutom na č. l. 1279 spisu, ktorým obvinený splnomocnil na jeho zastupovanie advokáta JUDr. Štefana Kseňáka nevyplýva, že by predmetné plnomocnenstvo bolo

rozsahom vymedzené aj na konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch. V zmysle uvedeného teda zaniklo skončením trestného stíhania. V spojení s vyššie uvedeným Najvyšší súd Slovenskej republiky na obsah podania UDr. Štefana Kseňáka a v ňom zahrnuté skutočnosti, ďalej neprihliadal.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca (ďalej len „prokurátor“). Vo vzťahu k námietkam obvineného vzťahujúcim sa k dovolaciemu dôvodu normovanému v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku v stručnosti uviedol, že počas hlavného pojednávania na Okresnom súde Revúca nebol návrh na vypočutie PhDr. F. A., generálneho biskupa ECAV zo strany obvineného podaný ani raz. Naopak, predmetný návrh podal práve prokurátor na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Revúca konanom 19. októbra 2016 a to po tom, čo manželka obvineného Mgr. F. A. (ako svedkyňa) uviedla, že k predaju bytu a rodinného domu pristúpili až potom, čo dostala ponuku pracovať ako evanjelická farárka v USA, o čom na tom istom hlavnom pojednávaní súdu krátkou cestou predložila ako dôkaz pozývací list z ECAV z USA, adresovaný generálnemu biskupovi ECAV PhDr. F. A., ktorý sa týkal práve pracovnej ponuky pre pastora ovládajúceho anglický jazyk. Po tom, čo sa prokurátor po oboznámení sa s listom dozvedel, že predmetný list je datovaný k 10. októbru 2008, pričom k prevodu nehnuteľnosti došlo v septembri 2008, prokurátor tento návrh na vykonanie dokazovania stiahol; má teda za to, že Okresný súd Revúca akceptoval všetky návrhy na vykonanie dôkazov od všetkých procesných strán a následne po zvážení všetkých okolností prípadu podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj rozhodol. Je teda nepochybné, že právo obvineného na obhajobu bolo počas celého priebehu trestného konania zachované. K opodstatnenosti dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku namietaného obvineným prokurátor len vo všeobecnosti uvádza, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd skutok posúdili správne a riadne zistili aj skutkový stav vecí. S poukazom na vyššie uvedené prokurátor navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného Ing. D. A. podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligátorne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom spisu zistil, že dovolanie obvineného Ing. D. A. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania spočívajúce v naplnení dovolacích dôvodov namietaných obvineným.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie; nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Námietky obvineného vzťahujúce sa k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku uvedené v dovolaní najvyšší súd nepovažuje za skutočnosti takej závažnosti, ktorá by zásadným spôsobom zasahovala súčasne do jeho práva na obhajobu. Najvyšší súd poznamenáva, že odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia poukázal aj na obhajobné tvrdenia obvineného týkajúce sa údajného motívu odpredaja podielov zo strany manželky obvineného súvisiaceho s možným trvalým odstáňovaním sa do USA za účelom výkonu zamestnania (str. 8, prvý odsek), pričom vo zvyšnej časti odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v časti zaoberajúcej sa práve touto obhajobnou námietkou, obsiahnutou aj v dovolaní podanom obvineným. V nadväznosti na uvedené najvyšší súd poukazuje na závery obsiahnuté už v rozsudku súdu prvého stupňa (str. 24, tretí odsek), z ktorých je zrejmé, že PhDr. F. A. ako generálny biskup ECAV už v konaní pred súdom prvého stupňa tomuto súdu poskytol potvrdenie obsahovo nepochybne sa zhodujúce so skutočnosťami, ktoré obvinený v princípe žiadal pred odvolacím súdom opätovne vykonať ako dôkazný prostriedok.

Na tomto mieste najvyšší súd považuje za potrebné nad rámec už uvedeného zdôrazniť, že na naplnenie namietaného dovolacieho dôvodu nepostačuje prípadné nevykonanie dôkazu navrhovaného obvineným, resp. obhajobou; je totiž plne na úvahe súdu, aby sám rozhodol vzhľadom na okolnosti prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Na spravodlivé súdne konanie a na kritickú previerku výpovede svedka postačuje, ak je výsluch svedka vykonaný v prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu v konaní pred súdom (R 30/2010). Nespokojnosť dovolateľa s rozsahom vykonaného dokazovania a spôsobom jeho hodnotenia konajúcimi súdmi nie je skutočnosťou účinne spôsobilou naplniť tento dovolací dôvod. Navyiac, pokiaľ by odvolací súd aj úplne opomenul vysporiadať sa s návrhom obvineného na vykonanie vyššie označeného dôkazu, zakladalo by to zo strany odvolacieho súdu určité pochybenie; nešlo by však vo svetle vyššie uvedeného o vadu takej závažnosti, ktorá by zakladala porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. V danom prípade nešlo o nový dôkaz a už vôbec nie o jediný, rozhodujúci a usvedčujúci dôkaz.

Najvyšší súd k uvedenému záverom už len stručne dodáva, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivito extrahované úkony resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Z obsahu spisového materiálu, v spojení s vyššie citovanými právnymi úvahami najvyšší súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného Ing. D. A. na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaní a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva zároveň štandardne vyplýva ustálený záver, že k obmedzeniu práv obhajoby spôsobom, ktorý sa nezlučuje s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dochádza predovšetkým vtedy, keď sa odsúdenie zakladá výlučne alebo v rozhodujúcej (určujúcej) miere na výpovediach svedka, ktorého obvinený vo fáze vyšetrovania ani pri konaní pred súdom vôbec nemal možnosť vypočuť či dať vypočuť.

Z uvedených právnych úvah v spojení s vyššie citovanými skutočnosťami teda vyplýva, že obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku naplnený nebol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmavať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť

vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje aj o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je najvyšší súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. Najvyšší súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa vyjadrenému v skutkovej vete výroku, môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu; najvyšší súd ako dovolací súd rozhodujúci o podanom mimoriadnom opravnom prostriedku nie je možné chápať ako tretiu, „odvolaciu“ inštanciu, zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižších stupňov v rozsahu, v akom tento prieskum vykonáva súd odvolací.

Na tomto mieste je však nevyhnutné obvineného upozorniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Pre najvyšší súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd.

Podľa § 239 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, trestného činu poškodzovania veriteľa sa dopustí ten kto, čo aj len čiastočne, zmarí uspokojenie svojho veriteľa tým, že zničí, poškodí, urobí neupotrebitelnou, zatají, predá, vymení alebo inak odstráni čo aj len časť svojho majetku.

Podľa § 239 ods. 5 písm. a/ Trestného zákona, odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v ods. 1 alebo 2 a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu.

Najvyšší súd na tomto mieste musí skonštatovať, že právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Trestného zákona plne zodpovedá zistenému skutkovému stavu. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel najvyšší súd k zisteniu, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd po zistení skutkového stavu veci, tento aj správne právne posúdili. Obvinený Ing. D. A., ako dlžník ani len z časti nesplnil svoj zo zmluvy o úvere vyplývajúci záväzok a zároveň zmaril uspokojenie svojho veriteľa prevodom nehnuteľností opísaných v skutkovej vete obžaloby. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Na tomto mieste najvyšší súd konštatuje, že ak obvinený dovolaním namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súd prvého stupňa a odvolací súd v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech, nie je toto právne kvalifikačným momentom spôsobilým založiť opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Zjavne skutkovú povahu majú rovnako aj tie námietky obvineného, na ktorých základe tvrdí, že sa žalovaného skutku nedopustil úmyselne, resp. iné v dovolaní obsiahnuté námietky rozporujúce závery

súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v kontexte subjektívnej stránky trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 5a Trestného zákona.

Ich podstata prioritne spočíva v nestotožnení sa so skutkovými závermi súdu prvého stupňa v spojení so záverom odvolacieho súdu. Ako už najvyšší súd podrobne uviedol vyššie, tieto námietky z vecného hľadiska nezodpovedajú uplatnenému dovolaciemu dôvodu a preto sa nimi najvyšší súd bližšie nezaoberal (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Možno uzavrieť, že pokiaľ sa dovolacie námietky obvineného nedotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu spochybňujú hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi (obvineným namietaná „spornosť“, resp. „arbitrárnosť“ záveru o neuzavretí zmlúv zo strany súdu prvého stupňa, ktorý si osvojil aj odvolací súd), tieto v žiadnom prípade nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Rovnako nie je možné dovolaniu obvineného vyhovieť len s poukazom na ním subjektívne namietané nedostatky odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Najvyšší súd v nadväznosti na predchádzajúci odsek len v stručnosti poznamenáva, že odhliadnuc od toho, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku), nemožno napadnuté rozhodnutia považovať za svojvoľné, pričom obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo strany trestného konania na rozhodnutie v súlade s jej právnym názorom (a to aj s poukazom na skutočnosť, že odvolací súd sa s dôkazom tvoriacim predmet dovolacej námietky obvineného vysporiadal, ako už ostatne najvyšší súd koniec - koncov konštatoval vyššie).

Najvyšší súd uzatvára, že z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený ho poňal ako ďalšie, už druhé odvolanie a prostredníctvom dovolania sa na najvyššom súde domáha opätovného prehodnotenia dôkazného stavu bez toho, aby si uvedomil, že dovolanie nie je ďalší riadny opravný prostriedok, čo nepochybne dokumentuje celý obsah ním podaného dovolania, ako aj v ňom obsiahnuté argumenty. Z uvedeného vyplýva, že nemožno konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku a argumentáciu obvineného vzťahujúcu sa k uvedenej skutkovej podstate dovolacieho dôvodu je nutné s poukazom na vyššie citované právne úvahy odmietnuť.

Súhrnne najvyšší súd konštatuje, že so zreteľom na vyššie uvedené nezistil vo veci obvineného Ing. D. A. naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu; preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.